

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: De forestaaende Valg til den danske Rigsdag ...

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1939

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

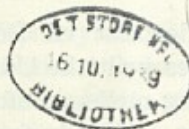
Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Konservative Folke-
parti

De forestaaende Valg til den danske Rigsdag vil ikke nogetsteds kunne fremkalde Forestillinger om en Ændring i Statens og Nationens Ønsker med Hensyn til Forholdet i Udlandet. Vor Selvbeskyttelse under de skæbnetunge Idé- og Magtbrydninger, der ryster Europa, vil uforanderligt finde Udtryk i en **Neutralitetspolitik**, for hvilken det er os til alle Sider lige magtpaaliggende at vinde ubetinget Tillid.

I klar dansk Bevidsthed om, at de nordiske Folk staar hverandre til Ansvar, vil Det konservative Folkeparti arbejde for Inderliggørelse af deres aandelige Samfølelse og for Samvirken mellem de nordiske Lande om ethvert praktisk Formaal, der har Værdi for Landenes og vor Folkegruppes selvhjulpne Eksistens.

Til de Kaar, der bydes den hinsides Sydgrænsen levende Danskhed, knytter vort Parti Forventning om Fæstnelsen af et Naboforhold, som Danmark har hele Nordens Bemyndigelse til at værdsætte, og som det paa egen Statsgrund vil underbygge ved sin Holdning over for den tyske Befolkningsgruppe.

★

Skal Valgene faa fuld Betydning for Landets hele Indstilling til Tid og Virkelighed, maa de blive Gennemgangen til en **klar, folkelig Beslutning om Forsvar for Fædrelandet**. Det socialdemokratiske Manifest antyder Muligheder i saa Henseende. Vort Parti vil ved egne Forslag, og saa snart Forfatningssagens Afgørelse har lagt fast Grund under Lovgivningsarbejdet, af al Kraft virke for den nuværende Militærordnings systematiske, mandskabsmæssige og materielle Udbygning, først og fremmest ved

- 1) **Enhed i den øverste Ledelse.**
- 2) **Forsvarsmidlernes Indordning under rationelt afvejede Opgaver.**
- 3) **Mandskabsstyrke til Sikringstjeneste Aaret rundt.**
- 4) **Tilvejebringelse af Materiel og Personel i Overensstemmelse med Forsvarsopgaverne under Punkt 2.**

Og dernæst vil Det konservative Folkeparti virke for, at Valgenes politiske Udfald kan føre til en sundere politisk Magtfordeling mellem Befolkningens Hovedgrupper, saaledes at alle Kræfter under de friest mulige Former kan sættes samarbejdende ind paa Arbejdet for Nationens Velfærd og Fremgang.

★

Ved Udløbet af Tiaaret efter Ministeriet **Stauning-Munchs** Tiltræden i 1929 sætter det socialdemokratiske Regeringsparti sig til Maal at opnaa rent Flertal i Folketinget. Det er at tage Munden fuld, men ved Folketingsvalgene 1929, 1932 og 1935 vandt Partiet ikke mindre end 15 Mandater, og det raader nu over 68, saaledes at en Fremgang paa kun 7 vil give det rent Flertal (75 af 149). Og i samme Tiaarsperiode tabte det radikale Regeringsparti 2 Mandater, Konservatismen 4 og Venstre 18 (deraf 5 til Det frie Folkeparti), medens Kommunisterne sikrede sig 2. Men dertil kommer ved Folketingsvalgene iaar den for Socialdemokratiet saa lovende Omstændighed, at det over for sig, takket være **Samlingerne** og **Bevægelserne**, kan faa ikke mindre end **12 Partier** til Sønderdeling og Spild af de ikke-socialdemokratiske Stemmer.

Denne Virkelighed lader sig ikke besværges af Fantasterier om at **knække Socialdemokratiets Magt**. Allerede det at afværge en socialdemokratisk Magtforøgelse vil kræve Anspændelse, og kun Vælgersamling om en Politik, der ikke gaar paa **Lygtemandsjagt**, men indstiller sig paa Realiteter, kan gøre det muligt at vende Vognen.

Der er ikke Enighed i Det konservative Folkeparti om **Forfatningssagens** Betydning for Fremtidens Udvikling, men Landsraadet har fastslaaet, hvor **Partiet som Parti** staar i denne Sag. Og i alle andre Henseender er Partiet en Enhed i politisk Opfattelse og Handling.

Af den nu siddende og af den kommende Rigsdag vil Forfatningssagen efter al Sandsynlighed blive ført frem til endelig Afgørelse ved en Folkeafstemning. Men allerede nu ønsker Det konservative Folkeparti at klargøre for Vælgerne, efter hvilke Grundtanker og Handlingslinjer det, i Overensstemmelse med sit almindelige Program, agter at søge frem mod nye Tider i dansk Politik.

Det konservative Folkeparti vil paa Folkestyrets Grund og til dets Befæstelse, virke for, at den politiske Opløsning og Umyndiggørelse af Mellemstanden, der har medført, at Socialdemokratiet nu har Enemagten inden for Synsvidde, standses og afløses af Samling og Selvhævdelse, saaledes at Mellemstand og Arbejderstand bliver sideordnede Faktorer i dansk Politik. Thi »et Kultursamfund i Nutidens Betydning af Ordet kan hverken dannes eller bevares uden en Mellemstand.« (A. Fraenkel: Mellemstanden, Side 5).

Mellemstanden er den ikke-klassebundne Halvdel af Befolkningen, fordi den ikke er afsluttet, ikke lukket som Laugene i deres Forfaldstid, men stadig aaben saavel for Tilgang som for Afgang. Den spænder over alle tænkelige Forskelle i Uddannelse og Erhverv, i Indtægt og social Grad. Den virker paa alle Omraader af Samfundslivet, paa Landet som i Byen, og repræsenterer dels umiddelbart, dels mere indirekte Bedrifternes og Erhvervenes Ledelse og Initiativ, Undervisningens og Kulturarbejdets bærende Kræfter og i vid Udstrækning ogsaa den offentlige Tjeneste.

Vor Tid har set Tjenestemændenes og Funktionærernes store Samfundsgruppe opstaa, og Mellemstandens Fremtid er i væsentlig Grad et Spørgsmaal om, hvorhen denne Gruppes Standsbevidsthed vender sig. Funktionærloven er i sin Udformning stærkt mærket af de nuværende Regeringspartiers politiske Overmagt, men sin Tilblivelse skylder den Det konservative Folkeparti's Initiativ og Forslag. Det er en ny Mellemstandsgruppe, der her er lovfæstet, og Det konservative Folkeparti ser en Hovedopgave i at fremme dens naturlige Tilknytning til og Samvirken med den næringsdrivende Mellemstand.

I Danmark, Landet uden egentlig »Overklasse«, er alt, hvad der ikke er Arbejderstand, praktisk taget Mellemstand. Og det danske Folkestyres politiske Kunst bliver simpelthen den at forene disse to Halvdele af Befolkningen, Mellemstand og Arbejderstand, i et bevidst, aktivt, paa Nationens Lykke og Fremgang arbejdende Folkefællesskab.

Denne Opgave lettes i væsentlig Grad derved, at de to Grup-

per ikke staar paa hver sin Side af et virkeligt Klasseskel. Det er deres Opgaver i Samfundstjenesten, der gør Forskellen, og de befinder sig indbyrdes i stadig Udveksling. Selv Socialdemokratiets Kongres anerkender »det personlige Initiativs uundværlige og værdifulde Medvirken« i det økonomiske Liv, og dermed ogsaa netop Mellemstandens Uundværlighed — men ganske vist i Ønsket om, at denne Mellemstand skal gaa Socialdemokratiet til Haande ved en Politik, der ustandseligt beskærer Mellemstandens egen Lod i Samfundslivet og Folkestyret, skønt en stærk og talrig Mellemstand i By og paa Land er økonomisk, politisk og kulturelt nødvendig for dette Samfunds Trivsel og dette Folkestyres Eksistens.

★

Nødvendig er en kraftig, foretagsom Mellemstand ogsaa for Arbejderen, hvis Beskæftigelsesmuligheder først og sidst afhænger af, at alt sundt Erhvervsinitiativ kan komme til Udfoldelse. Den vældige og varige Arbejdsløshed, der er Ministeriet Stauning-Munchs sørgelige Minus, kan ikke overvindes uden en erhvervsdriftig Mellemstand. Den totalitære Stat kan saa længe, det gaar, i stor Udstrækning overtage det Produktions-Initiativ, der ellers kommer fra Mellemstanden. Men under Folkestyret fører tilsvarende Statsindgreb mestendels kun til halve Forholdsregler og dobbelte Omkostninger, til Brydninger mellem Erhvervene, til en Planøkonomi, der hverken er god Økonomi eller virkelig Plan.

★

Det konservative Folkeparti miskender ikke den Udvikling, der navnlig i det sidste Femaar har gjort Socialdemokratiet til et mindre internationalt og mere dansk Parti, saaledes at det nu, som Partikongressen har udtrykt det, »erkender sig gennem historisk Skæbnefælleskab som en Del af den danske Nation«. Endvidere erklærede Kongressen, at »Socialisme og Diktatur er uforenelige, medens Socialisme og Demokrati er uadskillelige«. Dermed har vort Socialdemokrati afsvoret Klassekamp-Marxismen og lagt sin Fremtid i det frie Folkestyres Haand. Men endnu har Socialdemokratiet internationale Forbindelser og Forpligtelser, der ikke er i utvetydig Samklang med dets Bekendelse til Nationen, og ved sin nedarvede Ideologis Levn, ved

sin politisk-faglige Organisation, ved sine ensidige Hovedformaal og ved sine Virkemidlers Afhængighed af disse er det et overvejende **klassebestemt** og **klassebevidst** Parti, og de Grænser, som derved sættes for dets politiske og folkelige Ydeevne, træder tydeligere og tydeliger frem, jo magtfuldere det bliver.

★

Den økonomiske og storpolitiske Krise, hvori Europa har befundet sig i Størstedelen af Ministeriet Stauning-Munchs Tid, vilde have stillet ethvert Styre overfor svære Vanskeligheder. Skønt Ministeriet baade ved Undladelser og Fejlgreb har paa draget sig et tungt Ansvar under sin Kamp mod disse Vanskeligheder, berettiger Stillingen ved Periodens Afslutning ikke til at tale om et Land i Forfald og Sammenbrud.

Hvad der derimod kan siges med Sandhed er, at Ministeriet har ført en i alt for høj Grad indadvendt-social Erhvervspolitik, at Ministeriet har benyttet Forholdenes Tryk til at overudvikle Statsreguleringen af Borgernes økonomiske Virksomhed, at Ministeriet har manøvreret sig frem gennem tilfældige Kompromis'er mellem Erhvervenes Interesser, og at Følgen er blevet en enorm Stigning af Skattebyrderne, en handelspolitisk og erhvervsmæssigt uholdbar Statsadministration af Omsætningen med Udlandet, en mangelfuld produktiv Udvikling, en Skærpelse af Erhvervsegoismen paa Samarbejdets Bekostning, en voksende Bitterhed i Landbruget over samfundsmæssig Deklassering og økonomisk Forurettelse, en Sammenblanding af Statspolitik og Partiinteresser, og en Arbejdsløshed, der ikke ængster mindre ved sin Bestandighed end ved sine Tal.

★

Til en vis Grad vedgaar det socialdemokratiske Manifest ogsaa disse Kendsgerninger. Det erkendes, at den direkte Beskatning i det hele nærmer sig, hvad Befolkningen som saadan efter sine Indtægtsforhold kan bære. Med andre Ord: **det Offentlige er altsaa ved at blive den Udbytter, mod hvilken hele det arbejdende, værdiskabende Folk maa værges sig.** Der loves ganske vist Forenkling af Skattesystemet og en bedre Fordeling af Skattebyrden, men da der ikke er Tale om en Lettelse af selve Byrden, og da en Række af de i Manifestet bebudede Reformer og Foretagender vil medføre

Forøgelse af de offentlige Udgifter, kan det siges med Bestemt-
hed, at Regeringens Politik er paa gængende Grund, og at Be-
folkningen maa være paa sin Post, hvis den ikke paa een Gang
vil se sin Skattebyrde forøget og samfundsgavnlig Bestræbel-
ser fra det Offentliges Side gaa istaa paa Grund af Penge-
mangel.

Vort Land har det over for Verdenskonjunkturerne med
deres økonomisk-politiske Svingninger ligesom Landmanden,
naar han maa bjerge Høsten mellem Bygerne. I Øjeblikket lever
vi, sammenlignet med mange andre Lande, i en vis Lysning,
men selv bortset fra den europæiske Spænding vil Fremtiden
forlange den største Agtpaagivenhed og Handlekraft af os. Vi
kommer til at kæmpe en haard Kamp for vort Landbrugs Eks-
port, og der maa udvidet Virksomhed i andre Erhverv til for at
befri os for den vældige Arbejdsløshed, der baade økonomisk,
socialt og menneskeligt er vort Samfunds Sygdom og Skam.
Fremad under Løsenet: Et Land i Arbejde, det er det, vi vil!

Det konservative Folkepartis Landsraad krævede sidste Ef-
teraar af Regeringen, at den allerede i Vinterhalvaaret 1938—
39 satte sig til Maal »at gøre Ende paa al Ungdoms-Lediggang
ved Beskæftigelse, Uddannelse, Undervisning«. Dette Krav er
kun i ringe Grad efterkommet, og konservative Tanker og For-
slag om Veje til dets Opfyldelse lades stadig ude af Betragtning.
Heri maa der ske en Forandring, og en Styrkelse af Det kon-
servative Folkeparti vil vise sig at være det sikreste Middel til
at opnaa saavel politisk som faglig Medvirken til Løsning af
denne Folkesag, der ikke taaler yderligere Opsættelse.

Men iøvrigt gælder det, at i fuldt Arbejde kommer et Land
kun gennem Arbejde, der lønner sig, gennem rentabel Produk-
tion, gennem konkurrencedygtigt Erhverv. Og for et paa indu-
strielle Raastoffer saa fattigt Land som Danmark er det udad-
gaaende Arbejde og Tilvirkningen af Varer til Afsætning uden
for Landet af særlig stor Betydning, for at vi kan faa Penge til
at købe disse Raastoffer for.

I denne Forbindelse har Skibsfartserhvervet direkte og indi-
rekte gjort os alle, hele vort Samfund, uvurderlige Tjenester i

de sidste Aar. I Hovedsagen er **Valutareserveren** i disse Aar indtjent af Skibsfarten. Det er imod al sund Økonomi, at man ved ekstraordinær Beskatning unddrager netop et saadant Erhverv, om hvilket enhver ved, at dets gode Aar er faa, dets daarlige des flere, store Beløb, der burde have været anvendt til Konsolidering, Modernisering og Udvidelse. Skibsfartens Betydning blandt vore nationale Erhverv og for vort Verdenssamkvem bør finde Udtryk ved Oprettelse af et **særligt Søfartsministerium**.

Over for andre Erhverv, særlig Landbruget og Byggeindustrien, har de politiske Magthavere kun ganske utilstrækkeligt vist Forstaaelsen af, at **Produktion og Rentabilitet** er to Sider af samme Sag.

Socialdemokratiet har en indgroet, i Fagforeningerne kun alt for ofte eneherkende Opfattelse af Arbejdet som en bestemt **Mængde**, der, uden Hensyn til de arbejdendes Forsørgerbyrde, skal fordeles i ligelige Portioner, ikke for smaa, men navnlig heller ikke for store, og som formindskes ved Rationalisering og tekniske Forbedringer. Det er en falsk og farlig Lære. **Kun den paa et konkurrencedygtigt Omkostningsniveau lønnende Produktion kan blive en Arbejdsgiver for alle.**

Det konservative Folkeparti har noksom godtgjort, at det hverken bekæmper offentlige Arbejdsforanstaltninger eller sympatiserer med Dobbeltbeskæftigelse o. l., naar andres naturlige Adgang til Arbejdsfortjeneste derved spærres. Men paa den anden Side er Forbud mod Overarbejde og andre af den Slags Indgreb i Menneskers Virkelyst af saare tvivlsom Værdi. Langt vigtigere er det at rette Opmærksomheden paa den stadig voksende Afgift, det Offentlige tager af Produktionens Udbytte, og paa den stadig omsiggribende Kontrol med Produktion og Omsætning, som det Offentlige med planøkonomisk Begrundelse iværksætter — altsammen med en stadig Opsvulmen af Udgifterne til offentlig Administration som en uafvendelig Følge.

Her kræver Det konservative Folkeparti et Systemskifte, en maalbevidst Afvikling af Tvang og Hæmninger, en gennemgribende Forenkling af Beskatning og Administration. Og til dette Krav søger vort Parti Vælgernes **principielle Tilslutning**, for at det kan faa den nødvendige Styrke paa Rigsdagen. Reform-

arbejdet i det enkelte vil kræve Forberedelse og tage Tid, men hvor der er Vilje, er der ogsaa Vej.

Men i Stats- og Kommuneskatter svarer **det danske Arbejde** nu 1040 Mill. Kr. om Aaret. Grænsen er ikke blot, som Socialdemokratiet saa smaat indrømmer, naaet. Den er overskredet, **Vælgerne** maa blæse Retræte fra Farezonen.

Det konservative Folkeparti stiller sig paa det Standpunkt, at yderligere Belastning maa undgaas, og at en hvilken som helst Regering maa gøre alt for at styrke Befolkningens Bæreevne, hvor Byrderne ikke kan formindskes.

Overfor Socialdemokratiets løse og uforbindende Udtalelser om, at Forsigtighed med de offentlige Udgifter er nødvendig, stiller Det konservative Folkeparti **Kravet om, at det nuværende Forhold mellem Priser, Lønninger og offentlige Udgifter ikke, saa vidt det staar til os, forrykkes, men at Erhvervslivet for en vis Periode skal kunne vide, hvad det har at rette sig efter.**

Indenfor denne Periode skal **Arbejderne** være sikrede mod Forringelse af deres Levefod, men de beskæftigedes Løninteresser der udover maa træde i anden Række som for de arbejdsløses Ret og Pligt til paany at blive arbejdende Medlemmer af Samfundet. **Det maa for ingen Pris ske, at Arbejdsløsheden afsætter en Underklasse, et Proletariat, her i Landet.** Ved de faglige Organisationers egen, om fornødent ved Lovgivningsmagtens Beslutning bør der for Perioden **tilsikres Samfundet Arbejdetsfred.** Udskrivning og Opsamling af Midler til Afholdelse af Omkostningerne ved faglige Konflikter maa i dette Tidsrum ikke finde Sted. For **Virksomhedernes** Vedkommende skal Aaremaalene tjene Konsolidering, Rationalisering, teknisk Fuldkomngørelse, Udvikling af nye Produktioner, Udnyttelse af enhver Mulighed for at udvide Beskæftigelsen. For at opnaa nær Føling og Samarbejde med Staten om disse Formaal nedsættes ved Lov et **Erhvervsraad**, i hvilket Erhvervslivet skal være repræsenteret saavel ved Arbejdsgivere som ved Arbejdere. Erhvervsraadet skal være raadgivende for Regering og Rigsdag. Regler for, hvornaar Raadet skal høres, fastsættes i Loven, som ogsaa skal bestemme, at Raadet selv kan foretage Henvendelser til Regering og Rigsdag.

Afviklingen af det i **Valutacentralen** virkende handelspolitiske System maa fortsættes. Ogsaa dette System hviler paa en ensidig Betragtning af Afsætning og Arbejde, og derfor er Valutaordningen Skuepladsen for bitter Strid mellem Erhvervene om Fordelingen af disse Goder, samtidig med at den tilslører Forholdet mellem rentabel og ikke rentabel Produktion, spær- rer for Udviklingen af en selvstændigt arbejdende Storhandel og virker fordyrende paa Vareforsyningen fra Udlandet. Valutaordningen gør Danmark til et mindre og mere afhængigt Land, end det behøvede at være, og lammer de Kræfter, til hvilke netop det lille, paa Naturgoder fattige Lands **store** Chancer i Kampen for Tilværelsen er knyttede.

Beskæftigelsesmulighederne for Haandværket er i overvejen- de Grad knyttede til Byggeriet og efter Det konservative Folke- partis Mening ikke mindst til en kraftig Udvikling af Bolig- byggeriet i de større Byers Omegn samt af Byggeri i Sammen- hæng med en konstruktiv Landbrugspolitik.

Det konservative Folkeparti har altid kæmpet for Betryg- gelse af **Selvforsynings-Industrierne**. Udviklingen har ikke gjort deres Betydning mindre, og deres Arbejdsfelt med de dertil knyttede store Beskæftigelsesmuligheder bør stadig udvides. Men med Henblik paa Fremtiden og navnlig under Hensyn til de Vanskeligheder, hvormed den i 1880-erne grundlagte Land- brugseksport utvivlsomt kommer til at kæmpe, lægger Det konservative Folkeparti afgørende Vægt paa, at Foranstaltning- ger, der iværksættes, i videst mulig Udstrækning kommer **Eks- port-Industrierne** og den af dem afhængige Eksport- og Im- porthandel tilgode. I denne Forbindelse er **Rationaliseringen af Mejeribruget** en Hovedopgave, der ligger umiddelbart for, og den er tillige et klart Eksempel paa Nyttens af et Statsinitiativ.

Der bør ufortøvet nedsættes en sagkyndig Kommission til at udarbejde en Mejeriplan for hele Landet, gaaende ud paa, at Mælken, hvor lokale Forhold og tekniske Hensyn taler der- for, samles og behandles paa Stor-Mejerier af højeste tek- niske Standard. Til Opnaaelse af Producenternes Tilslutning til en saadan Ordning (der iøvrigt ved selve den nødvendige An- lægsvirksomhed vil medføre omfattende og mangesidig Beskæf-

tigelse) bør Staten yde Bistand ved Finansieringen, muligvis ogsaa egentlige Tilskud.

Et andet Omraade, hvor Statens Medvirken paakræves, er Gennemførelsen af **en landsomfattende Elektrificering**, hvorved Drivkraft billigst muligt kan stilles til Raadighed for haandværksmæssig og industriel Virksomhed af enhver Art, og i ganske særlig Grad for den mindre Bedrift og for Tilvirkningen af Specialiteter med inden- og udenlandsk Afsætning for Øje.

Men af den nærmere Fremtids Opgaver er ingen betydningsfuldere end den at **genrejse Danmarks Landbrug som frit og selvstændigt Erhverv paa Ejendomsrettens Grund og under Hævdelse af Ejermænds Ret og Pligt**. Det konservative Folkeparti kræver en Landbrugspolitik, der tager Problemet op i dets Helhed og sætter sig en varig Løsning til Formaal. En saadan Løsning maa 1: kraftigt formindske Landbrugets Skatteprioritet, 2: skaffe Landbruget indenlandske Varepriser, der svarer til den Betaling, Erhvervet selv maa udrede som Køber af Varer og Arbejde, 3: udvide Landbrugets Produktion af Korn og Foderstoffer, saaledes at dets Eksport af forædlede Varer mest muligt kan hvile i sig selv. Men hverken ved disse Foranstaltninger eller ved Sanering efter de hidtil anvendte Metoder rammes den Grundskade, der har medført, at Forgældelsen af Landbruget er vokset i voldsomt Tempo baade i gode og daarlige Tider, saaledes at Erhvervet nu tynges af en Gældsbyrde, der praktisk taget modsvarer dets samlede Produktionsapparat.

Det konservative Folkeparti vil fremsætte Forslag til Modvirken af fremtidig Gældsstiftelse ud over, hvad Hensynet til Bedrifternes Produktionskraft betinger, og i Forbindelse hermed Forslag om en efter Landbrugets særlige Forhold afpasset almindelig Adgang til Akkordordninger, der gør det muligt for Landbruget og dets Kreditorer i fuld Frihed, men ogsaa under fuldt Ansvar, at betræde Vejen til sunde økonomiske Forhold.

Det konservative Folkeparti henviser i denne Forbindelse til sit Manifest af 1931 og fastholder stadig de Friheds- og Ansvarsprincipper, der laa til Grund for Stavnbaandsløsningen, og paa hvilke det danske Landbrugs Verdensry er vundet. Det konservative Folkeparti mener ogsaa, at Landbrugets Mulig-

heder for Tilpasning efter nye Forhold ingenlunde er udtømte, navnlig heller ikke, naar et mere effektivt Samarbejde med andre Erhverv gennemføres. Det konservative Folkeparti anser yderligere Affolkning af Landbrugsjorden for en Landsulykke og mener tværtimod, at der ved Sikring af Erhvervets Rentabilitet, ved Forbedring af dets Arbejders Forhold og ved samtidig Forøgelse af dets jævnstore Bedrifters Antal baade kan og skal opretholdes en rimelig Fordeling mellem Land og By af Danmarks Befolkning.

En i Landets Naturforhold og Erhvervsbetingelser forankret dansk Erhvervspolitik vil, hvis Folkets Erhvervsgrupper fremmer den i Fællesskab, kunne føre til en saa alsidig produktiv Erhvervsvirksomhed som i noget andet Land i Verden. Og deri ligger Haabet om at bevare og højne vor Samfundsvelstand og Samfundskultur i en sand folkelig Aand, det vil sige med Ret for enhver efter Evner, Arbejdsydelse og Behov.

Det konservative Folkeparti kalder Mellemstanden indenfor alle Erhverv og al Aandsvirksomhed til bevidst Samling om Pligt og Ret i dette folkelige Samarbejde for Danmarks Fremtid.

Den selvstændige og i saa stort Omfang som muligt personlige Bedrifts Arbejde maa lettes ved et Mindstemaal af offentlig Indgriben og ved stor skattemæssig Tilbageholdenhed overfor Indtægt, der bevisligt sættes ind paa Forbedring af Bedriftens Økonomi og Teknik og paa Udvidelse af dens naturlige Arbejdsfelt eller Afsætningsmarked. Det konservative Folkeparti vil virke for Forholdsregler mod Spekulationsindgreb, der ikke tjener Virksomhedernes Samfundstjeneste og de beskæftigedes dertil knyttede Tryghed for Arbejde og Brød.

Paa Kooperationen ser Det konservative Folkeparti saaledes, at den er naturlig og værdifuld som Samvirke mellem Producenter til Varetagelse af ensartede Grund-Produktioners Bearbejdelse, Forædling, eventuelt ogsaa Indkøb af Produktionens Hjelpestoffer og Afsætning af Færdigvarerne.

Vedrørende Kooperationen iøvrigt fremhæver Det konservative Folkeparti, at den ikke bør underlægge sig Omraader,

hvor det private Initiativ og den selvstændigt arbejdende Mellemstand i lige saa fuldt Maal eller bedre kan gøre samfundsmæssig økonomisk Fyldest. Den kooperative en Gros- og en Detail-uretfærdig skattemæssige Begunstigelse, langt ud over den Opgave, den maaske kan siges at have i Konkurrencen om Forbrugernes Forsyning. Men denne Kooperation har ganske naturligt Socialdemokratiets særlige Bevaagenhed, thi der gror ingen Mellemstand af selvstændige Næringsdrivende, hvor den har traadt, og Modsætning mellem By og Land, d. v. s. Splittelse af Mellemstanden, er dens nødvendige Følge. Det konservative Folkeparti mener, at Oplysning er det virksomste Middel til at fremkalde større Forstaaelse, særlig i Landbefolkningen, paa dette Punkt og vil iøvrigt saavel m. H. t. Kravet om Lighed for Beskatningen som overalt ellers, hvor Lovgivningsmagten har et Ord at sige, virke for Anerkendelsen af Mellemstandens berettigede Interesser og samfundsmæssige Betydning.

I Overensstemmelse med sit principielle Standpunkt om Fastholden af det forhaandenværende Forhold mellem Priser, Lønninger og offentlige Udgifter rejser Det konservative Folkeparti ikke Kamp mod den offentlige Socialudgift som saadan. Desuden ønsker vort Parti under ingen Omstændigheder at forringe den gældende Lovgivnings Vilkaar for Børn og Gamle, Syge og andre uforskyldt trængende, og det er heller ikke uvilig til at bedre disse Vilkaar, hvor det økonomiske Hensyn har medført aabenbar Karrighed.

Men med principiel Betoning af, at Arbejde er den eneste virkelige Lægedom for Arbejdsløshed, kræver Det konservative Folkeparti et indgaaende Eftersyn af den Del af den sociale Lovgivning (Socialreformen), der omhandler delvis eller hel offentlig Forsørgelse af arbejdsdygtige Mennesker. Det konservative Folkeparti har intet Ansvar for disse Omraader af Socialreformen, og Aarene har ikke svækket Partiets Tvivl om, at de bidrager til at give Arbejdet, hvad Arbejdets er. Talrige Lovovertrædelser har tværtimod bestyrket vort Parti i denne Tvivl, og vi tror ikke, at selv en nok saa paapasselig Kontrol kan fjerne Systemets uheldige Konsekvenser. Den fortsatte Opsvulmen af disse sociale Udgifter, det stadig mere omfattende og bekoste-

lige Kontrolapparat, som Systemet nødvendiggør, og dets aabenbare Virkningsløshed over for den socialt og menneskeligt mest nedbrydende af al Arbejdsløshed, den langvarige eller ligefrem permanente — alt dette har i Virkeligheden givet større og større Kredse i **hele** Befolkningen en bestemt Følelse af, at her er der noget galt, her trænges der til Revision, og **det ikke blot for Skatteydernes, men ogsaa — og i særlig Grad — for de understøttede og deres Familiers egen Skyld.**

Det konservative Folkeparti anser det for upaakrævet og stridende mod dansk Folkeand at lede den danske Befolkning til mere bevidst national Enhed gennem andre Foranstaltninger end dem, der altid har kendetegnet Nordens Lande. De totalitære Staters Veje vil aldrig kunne blive vore. Det danske **Folkepræg** skriver sig allerede fra den førhistoriske Tid, og i over Tusind Aar har en **selvstændig dansk Stat** været den faste Ramme om vor Nations Liv i Lyst og Nød. Hvad der er tabt af Jord og Folkedele til Sverige, er ikke tabt for den nordiske Folkegruppe, vi tilhører, og i vort sydlige Grænseland har Viljen til Danskhed i de sidste Hundrede Aar været os et ubrydeligt Folkeværn.

Vi er Danske, og vi vedbliver at være Danske. Tidens Omskiftelser og Samfundslivets Brydninger fører os altid til denne Erkendelse. **Arbejderstandens Opvaagnen til Danskhed vil blive et nyt og slaaende Vidnesbyrd derom.**

Men noget andet er, at en **Fordybelse af den nationale Bevidsthed, en Styrkelse af den nationale Disciplin, en aktivere Sammenlægning af Nationens Kræfter** er Tidens uafviselige **Krav ogsaa til os, og at disse Krav ogsaa maa have deres Ret i Opdragelsen af vore Børn og vor Ungdom.**

Det konservative Folkeparti er af den Opfattelse, at **Folkeskolen** har tre Hovedopgaver: at give Børnene grundig Undervisning i et **Faatal af elementære Kundskabs- og Færdighedsfag**, at deltage virksomst muligt i Børnenes fysiske **Opdragelse**, og at give **Kærligheden til Fædrelandet** Vækst allerede i Barne-sindet, saaledes at den kan blive det umistelige Grundlag for senere Karakterudvikling og Livsgerning. **Der ligger i disse Tanker et Krav om Forenkling af Folkeskolens Formaal og**

Virksomhed, og Det konservative Folkeparti vil virke for nærmere Udformning af dette Krav.

Med Hensyn til den videregaaende Undervisning og Uddannelse vil Det konservative Folkeparti rundhaandet stille Midler til Raadighed. For Ungdommens Dygtiggørelse kan der ikke sørges for omhyggeligt. Men Det konservative Folkeparti ønsker en mere rationel Fordeling af Ungdommen mellem de forskellige Fag og Studier, en skarpere Sortering efter Evner og Anlæg, men til Gengæld de færrest mulige Spærringer, hvor disse Adkomster uomtvisteligt foreligger.

Saa vel Staten som Kommunerne skal i Ungdommens fysiske Opøvelse se et Anliggende af særlig national Betydning og paa enhver Maade, om fornødent ved ligefremme Paabud sikre sig, at Legemsøvelser og Idræt indgaar i al mandlig og kvindelig Ungdoms Dygtiggørelse til Livet. Idrætsanlæg til Fremme heraf er en af de Samfundsopgaver, som Det konservative Folkeparti først og fremmest anser for egnede til offentlig Iværksættelse eller Støtte som Led i Arbejdsløshedens Bekæmpelse.

Den umiddelbare Samfundstjeneste bør udvides ud over den i Grundloven fastslaaede almindelige militære Værnepligt, gældende for begge Køn og ubetinget anvendes, hvor Understøttelse ellers er det eneste — altid utilstrækkelige — Middel til at holde Krop og Sjæl sammen paa arbejdsløs Ungdom. Det skal dog i saa Fald altid tilstræbes, at Samfundstjenesten indstilles paa Opgaver, der kan gøre Arbejdets Nyttevirkning indlysende for Deltagerne, og navnlig bør Indvinding og Kultivering af Brugsjord ved Arbejdskolonier fremmes, hvor det er muligt, med det Formaal at give de arbejdende Adgang til at skaffe sig egne Lodder og Hjem.

Det konservative Folkeparti fastholder sit Syn paa Samhørigheden mellem Kirke og Skole, som en af Samfundslivets Grundpiller og kan ikke noksom fremhæve, hvad Hjemmenes Forstaaelse deraf har betydet for dansk Folkelivs Sundhed gennem Tiderne. Men hvad der her maatte være mistet, skal vindes tilbage ved en i aandelig Frihed vunden Erkendelse.

Det gælder her som overalt, at kun i og ved aandelig Frihed kan Folkestyret bestaa og Folket opdrages til at styre sig selv.

Det konservative Folkeparti bestrider ikke, at det offentlige Liv og dets Meningskamp plettes af Forraaelser i Tone og Kampmidler. Men paa den anden Side er det i Folkestyrets egen Livsinteresse, at det ikke forsummer i gold Selvros, og at det vænnes af med at tygge Drøv paa Slagord, der ikke længere har Saft og Kraft. **Ej heller kan Folkefriheden med Udsigt til Held værnes ved Foranstaltninger, der i sin Tid fordømtes af dem, der kæmpede for dens Sejr.** Selv om Kritiken af Folkestyret slaar haardt, skyder over Maalet og gør sig skyldig i Uretfærdigheder over for Partier og Personer, er og bliver den dog det Salt, hvorved Friheden holder sig karsk. **Og uden Frihed ingen Forædling af Folkelivet, ingen høj national Stræben, ingen aandelig og materiel Stortid for Danmark.**

I Troskab mod Friheden skal det danske Folk skrive sit Adelsbrev. Af et Liv paa det jævne skal det nære sin Trang til at se opad og fremad. For længst er det blevet sagt os, at vor Rigdom skulde være den, at faa havde for meget og færre for lidt. Handler vi efter denne Lære, saa vil vi ogsaa lære at arbejde med hinanden og for hinanden.

I fast Beslutning om at ville tjene Land og Folk i denne Aand, i Tillid til, at Vælgerne vil forstaa og følge et Parti, der bygger paa de to Folke-Halvdeles fælles Indsats og derved viser Vej til Fremgang og Lykke for Danmark, gaar Det konservative Folkeparti til Valg som **Mellemstandens Parti**, rede til at møde **Arbejderstanden** som Værkfælle i alt, hvad der kan udrettes til Folkegavn.

Bogtrykker L. Wichmann
København A/S.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk